

grafen helt skulde udgaa. Saaledes stiller Spørgsmaalet sig for mig, thi det forekommer mig, at det ærede Medlem selv ligesom erkjender, at der ikke let kan blive Spørgsmaal om det subsidære Forslag. Jeg tror i alt Fald, at den ærede Ordfører tilstrækkelig har godtgjort baade med Hensyn til dette subsidære og det følgende subsidære Forslag, at de ikke ere hensigtsmæssige. Jeg vil altsaa tillade mig at betragte det som det egentlige Hovedspørgsmaal, om der skal optages en saadan Bestemmelse som den, der er foreslaaet af Udvalget eller, som jeg nu jo maa sige, af Udvalgets Flertal, eller om Paragrafen skal gaa ud. I saa Henseende har jo det ærede Medlem dels fremført sine egne Betragtninger, dels har han væsentlig henvist til et Andragende fra Grossererforetets Komite, et Andragende, hvis Behandling jeg ingenlunde mis-
 kjender, ligesom den jo ogsaa særlig er fremhævet af det ærede Medlem af Landstinget, der sidst havde Ordet. Jeg maa imidlertid for mit Bedkommende erklære, at jeg ikke er bleven rokket i den Overbevisning, at der vilde indtræde et meget beklageligt Hul i de tilføjede nye Lovbestemmelser, dersom man rent vilde bortstyre en saadan Paragraf som den, der nu foreligger i Udvalgets Flertals Forslag. For mig er det klart, at de Bestemmelser, som findes i §§ 20, 21 og 22, ikke vilde være tilstrækkelige til at forebygge meget forargelige Transaktioner, som ville blive staaende uroftelige, dersom den Bestemmelse, hvis væsentlige Tænke er den, der nu foreligger i Udvalgets Forslag, ikke optages i den nye Konkurslov. Det forekommer mig navnlig, at det med slaaende Det er fremhævet baade af Ordfø-
 ren og af Udvalgets Formand, at man med vore kriminelle Straffebestemmelser ligeoverfor Fallenten ved at forkaste Paragrafen vilde komme i den besynderlige Situation, at man havde aldeles forskjellig Vægt og Maaal med Hensyn til et Forhold, hvort begge Parter vidende tage Del; thi det er jo noget ganske Andet, at Forholdet bliver forskjelligt, naar

den Eine er vidende, og den Anden ikke. Forudsætningen for, at der kan blive Spørgsmaal om en Afkræftelse, er jo, saaledes som den skarpt betegnet foreligger i Forslaget, at den Anden kjender hele Situationen, og da kan jeg ikke Andet end lægge det ærede Thing paa Sinde, om det ikke vilde blive en utilbørlig Inkonsekvens i Lovgivningen, hvis man i Konkursloven intet Hensyn tog til de for Fallenten gjældende Straffebestemmelser. Man har jo nemlig ikke angrebet Straffelovens Bestemmelser, det har man ikke gjort, det beder jeg fastholdt; man erkjender, at Straffebestemmelserne ere rigtige, og at Fallenten altsaa er hjemfalden til Straf, men ligeoverfor ham staar en Anden, der kjender Situationen, og man vil dog paastaa, at det skulde være urigtigt, at den civile Lovgivning tager Hensyn til denne Situation ligeoverfor denne Mand, ligesaa vel som den kriminelle Lovgivning gjør sig gjældende overfor Fallenten selv. Det er denne Selvmodsfigelse, der er forekommen mig slaaende. Det kan jo i saadanne Spørgsmaal ikke være Andet end, at Ingen er i Stand til fuldkommen klart at gjøre sig Rede for, hvorledes Bestemmelsen vil virke. Det kan ikke engang den, der lever midt i Gansdelsforholdene, end sige jeg; men det kan ikke dølges, at det er en stor Autoritet, man har for sig, naar man i de store Handelslande ser Bestemmelser, som paa dette Punkt tilføje sætte den strenge formelle Det under visse bestemte Begrænsninger. Naar de store Handelslande erkjende Nødvendigheden af indenfor visse bestemte Grændser at bryde den strenge formelle Privatret om Virkningen af Betaling, saa har det for mig hørt noget i høi Grad Beroligende. Hvad der navnlig ved denne Forhandling er mig om at gjøre, er at lægge det ærede Thing paa Sinde, at her væsentlig er Spørgsmaal om et Princip. Det er umuligt at paastaa — og den ærede Ordfører mente det visse vel heller ikke, naar han brugte Ordet „universel Ret“ — at da netop de enkelte Bestemmelser, som ere optagne i